

Arrest

nr. 167 726 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat J. BOUDRY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot Z.D.. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar echtgenoot wordt bij arrest nr. 167 725 van 17 mei 2016 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met zijn schoonvader en een vrees voor de familie D. met wie hij in een bloedwraak verwickeld zou zijn. Daarnaast zou verzoekers echtgenote de familie van verzoeker vrezen.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 156 580 van 17 november 2015 omdat (i) hij o.a. niet aannemelijk maakt in een bloedvete verwickeld te zijn en niet aantoon dat, indien hij alsnog aannemelijk zou maken een potentieel slachtoffer te zijn van bloedwraak, er voor hem in Albanië onvoldoende beschermingsmogelijkheden zouden zijn, (ii) de problemen met verzoekers schoonfamilie ongeloofwaardig zijn, en (iii) de problemen met verzoekers familie onvoldoende zwaarwichtig zijn om gelijkgeschakeld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en uit niets blijkt dat indien de problemen met verzoekers familie bij terugkeer naar Albanië alsnog een zwaarwichtiger karakter zouden vertonen, hij en zijn echtgenote geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een kopie van een krantenartikel over de moord gepleegd door zijn oom S.H. op D.D., een schrijven van de voorzitter van het Comité voor Nationale Verzoening Gjin Marku d.d. 13 januari 2016 over de bloedwraak tussen zijn familie en de familie D. ten gevolge waarvan zijn leven en dat van zijn echtgenote in gevaar is in Albanië, en kopieën van briefwisseling tussen Gjin Marku en het Ministerie van Werk, Sociale Zaken en Gelijke Kansen, en het Ministerie van Buitenlandse Zaken, de Europese Commissie, de vroegere Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties en paus Franciscus.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Blijkens de bestreden beslissing wordt de tweede en huidige asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen omdat hij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker zich bij onderhavige asielaanvraag beperkt tot een herhaling van de elementen die hij bij zijn eerste asielaanvraag aanbracht. Betreffende de problemen met verzoekers schoonvader wordt erop gewezen dat deze reeds bij zijn vorige asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden omwille van een aantal tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die afgelegd door zijn echtgenote. Door deze tegenstrijdigheden werd, aldus de commissaris-generaal, ook geen geloof gehecht aan de beweerde vergeefse pogingen om een klacht neer te leggen tegen verzoekers schoonvader. De problemen met verzoekers eigen familie werden, zo luidt de beslissing voorts, onvoldoende ernstig bevonden en er werd door de asielinstanties op gewezen dat verzoeker en zijn vrouw niet aantonen dat zij hiervoor geen of onvoldoende beroep kunnen doen op de bescherming van hun nationale autoriteiten. Noch verzoeker, noch zijn vrouw brengen bij hun tweede asielaanvraag, aldus de commissaris-generaal, concrete elementen aan die op deze eerdere bevindingen een ander licht kunnen werpen en zij beperken zich louter tot een herhaling van hun vrees. Aangaande de door verzoeker geschetste bloedvete wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker het artikel omtrent de moord gepleegd door zijn oom op D.D. reeds bij zijn eerste asielaanvraag aanbracht en het toen reeds in overweging werd genomen door de asielinstanties. Betreffende het neergelegde attest van Gjin Marku d.d. 13 januari 2016 wordt opgemerkt dat de asielinstanties in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag hebben besloten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk in een bloedvete met de familie van D.D. verwickeld te zijn, en dat erop gewezen werd dat indien er toch geloof zou kunnen gehecht worden aan deze vete, de door verzoeker beweerde problemen onvoldoende zwaarwichtig waren en er dienaangaande afdoende beschermingsmogelijkheden voor hem in Albanië openstaan. Het attest van Gjin Marku volstaat niet om deze appreciatie om te buigen, aldus de commissaris-generaal die wijst op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat attesten die het bestaan van een bloedwraak bevestigen gemakkelijk in Albanië kunnen gekocht worden, ook leden van de het Nationale Verzoeningscomité attesten afleveren, en Gjin Marku sinds december 2011 beschuldigd wordt van het vervalsen van documenten. Het door verzoeker neergelegde attest mist dan ook, zo luidt de beslissing, de nodige objectieve bewijswaarde. De briefwisseling van en naar Gjin Marku is, zo wordt gesteld, niet relevant voor de beoordeling van verzoekers persoonlijke vrees, aangezien deze geen betrekking heeft op zijn persoon.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen, waarmee hij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde documenten werden reeds eerder neergelegd.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de

verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 maart 2016, benadrukt verzoekende partij dat zij nieuwe documenten heeft ingediend waaronder, krantenartikelen, waar onvoldoende rekening mee gehouden werd.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ook ter terechtzitting in gebreke blijft de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en allen steun vinden in het administratief dossier, op een afdoende wijze te weerleggen of te ontkrachten. Zij beperkt zich immers tot de loutere stelling dat zij nieuwe documenten heeft ingediend en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel enig concreet verweer te voeren tegen de gedane vaststellingen omtrent deze documenten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS